

Cum am mers la școală

Pe Strada Mare cânta la acordeon un orb bătrân pe care îl vedeam în fiecare zi în drum spre școală. Stătea pe un taburet sub copertina supermarketului A&P din colțul Bulevardului Moore, cu un câine-ghid pentru nevăzători culcat în fața lui pe o pătură. Câinele purta un batic roșu la gât. Era un labrador negru. Știu pentru că l-a întrebat într-o zi Beatrix, sora mea.

— Nu vă supărați, domnule. Ce fel de câine-i ăsta?

— Joni e labrador negru, don'șoară, a răspuns el.

— E foarte frumos. Pot să-l mângâi?

— Mai bine nu. Acum e la lucru.

— Bine, mulțumesc. Ziua bună.

— Pa, don'șoară.

Sora mea i-a făcut cu mâna. El n-avea de unde să știe, bineînțeles, așa că nu i-a răspuns la fel.

Beatrix avea opt ani pe-atunci. Știu pentru că era primul meu an la Școala Beecher, adică eram la grădiniță.

N-am vorbit niciodată chiar eu cu acordeonistul. Nu-mi place să recunosc, dar pe vremea aceea mă cam temeam de el. Ochii lui mereu deschiși erau cumva sticloși și încețoșați. Aveau culoarea smântânii și semănau cu bilele de sticlă alb-cu-marونی. Asta mă speria. Îmi era un pic frică și de câine, ceea ce chiar nu înțeleg, fiindcă de obicei îmi plac câinii. Adică... *am și eu câine!* Dar îmi era frică de câinele lui, care avea botul cărunt și ochii cumva apoși și ei. Dar – iar aici e un mare dar – chiar dacă mă temeam de amândoi, de acordeonist și de câinele lui, lăsam întotdeauna o bancnotă de un dolar în cutia deschisă

a acordeonului din fața lor. Și cumva, cu toate că el cânta, oricât de fără zgomot mă furișam eu, acordeonistul auzea de fiecare dată foșnetul dolarului când cădea în cutie.

— Dumnezeu să binecuvânteze America, spunea el în aer, dând din cap în direcția mea.

Mă minunam de fiecare dată. Cum de auzea? Cum de știa în ce direcție să dea din cap?

Mama mi-a explicat că orbii își ascut alte simțuri ca să-l compenseze pe cel pierdut. Prin urmare, din cauză că nu vedea, acordeonistul avea un super auz.

Asta, desigur, m-a făcut să mă întreb dacă avea și alte superputeri. De exemplu, iarna când era ger, puteau degetele lui să rămână calde în mod magic, atunci când apăsa pe clape? Și restul corpului cum îi rămânea cald? În zilele acelea foarte friguroase când mie începeau să-mi clănțânească dinții după ce mergeam doar câteva intersecții cu vântul înghețat în față, lui cum reușea să-i fie destul de cald ca să cânte la acordeon? Uneori văzusem chiar pârâiașe de gheață formându-se în mustața și în barba lui, sau îl văzusem aplecându-se ca să fie sigur că labradorul lui era învelit cu pătura. Știam deci că simte frigul, dar cum reușea să cânte în continuare? Dacă asta nu-i superputere, nu știu care e!

Iarna îi ceream de fiecare dată mamei doi dolari pe care să-i las în cutia acordeonului, în loc de unul.

Fâș. Fâș.

— Dumnezeu să binecuvânteze America.

Bărbatul cânta mereu aceleași opt sau zece melodii. În afară de perioada Crăciunului, când mai cânta *Rudolph the Red-Nosed Reindeer* și *Hark! The Herald Angels Sing*. În rest, erau aceleași cântece. Mama știa numele unor dintre ele: *Delilah*, *Lara's Theme*, *Those Were the Days*. Am descărcat de pe internet toate titlurile pomenite de ea și avea dreptate, *acelea* erau cântecele. Dar de ce tocmai ele? Erau singurele pe care învățase să le cânte, sau singurele

pe care și le amintea? Ori știa o mulțime de alte cântece, dar prefera să le cânte numai pe acelea?

Toate întrebările alea m-au făcut să-mi pun și altele! Când învățase să cânte la acordeon? Când era mic? Oare atunci vedea? Dacă nu vedea, cum putea citi notele? Unde crescuse? Unde locuia când nu stătea la colțul pe care-l face Strada Mare cu Bulevardul Moore? Îl vedeam uneori mergând împreună cu câinele lui, ținând cu dreapta lesa și cu stânga cutia acordeonului. Se mișcau atât de încet! Nu păreau în stare să ajungă prea departe. Prin urmare, unde se duceau?

Erau o mulțime de întrebări pe care aș fi vrut să i le pun, dacă nu m-aș fi temut de el. Dar nu-l întrebam nici odată nimic. Îi dădeam doar bancnote de un dolar.

Fâș.

— Dumnezeu să binecuvânteze America.

Era mereu la fel.

Pe urmă, când am mai crescut și nu m-am mai temut de el, întrebările pe care mi le pusesem despre el n-au părut să mai conteze prea mult pentru mine. Cred că mă obișnuisem într-atât să-l văd, încât nu mă mai gândeam la ochii lui încețoșați și nu mă mai întrebam dacă avea superputeri. Nu m-am oprit din a-i da un dolar când treceam pe lângă el sau mai știu eu ce. Dar devenise mai degrabă un obicei, cum era să validez cartela de metrou la turnichete.

Fâș.

Dumnezeu să binecuvânteze America.

Cam pe la începutul clasei a cincea am încetat complet să-l mai văd, întrucât nu mai treceam pe lângă el în drum spre școală. Școala Gimnazială Beecher e la câteva străzi mai aproape de mine decât școala primară, iar acum mă duc la școală împreună cu Beatrix și cu Aimee, sora mea cea mai mare, și mă întorc de la școală cu Ellie, cea mai bună prietenă a mea, și cu Maya și Lina, care stau lângă mine. Câteodată, la începutul anului școlar, ne ducem după ore să cumpărăm gustări de la A&P în drum spre casă, și

atunci îl văd pe acordeonist, îi dau un dolar și îl aud binecuvântând America. Dar pe măsură ce vremea se răcea, nu prea mai facem asta. De aceea abia după câteva zile din vacanța de iarnă, când m-am dus într-o după-amiază cu mama la A&F, mi-am dat seama că orbul bătrân care cânta la acordeon pe Strada Mare nu mai era acolo.

Dispăruse.

Cum mi-am petrecut vacanța de iarnă

Cei care mă cunosc spun mereu că am obiceiul să fac din țânțar armăsar. Habar n-am de ce spun asta, deoarece chiar, chiar, chiar *nu* exagerez. Numai că, atunci când am descoperit că acordeonistul dispăruse, m-am cam pierdut cu firea! Chiar nu știu de ce, dar pur și simplu nu m-am putut opri să nu mă gândesc obsesiv ce se întâmplase cu el. Era ca un mister pe care trebuia să-l dezleg! Ce se putuse întâmpla cu orbul bătrân care cânta la acordeon pe Strada Mare?

Nimeni nu părea să știe. Mama și cu mine le-am întrebat pe casierele de la supermarket, pe doamna de la curățătorie și pe bărbatul de la atelierul optic de peste drum dacă știau ceva despre el. L-am întrebat până și pe polițistul care dă amenzi de parcare în cartier. Toți știau despre cine vorbesc, dar nu știa nimeni ce se întâmplase cu el, numai că într-o zi – *puf!* – nu mai apăruse. Polițistul mi-a spus că în zilele foarte friguroase oamenii străzii sunt duși în adăposturile din oraș ca să nu moară înghețați. Se gândea că probabil asta se întâmplase și cu acordeonistul. Dar doamna de la curățătorie spunea că ea știa sigur că acordeonistul nu e om al străzii. Credea că locuiește undeva pe Riverdale, deoarece îl văzuse coborând dimineața devreme din autobuzul Bx3. Iar cel de la atelierul optic spunea că-i sigur că acordeonistul fusese cândva un muzician faimos de jazz și că era de fapt plin de bani, deci nu trebuia să-mi fac griji pentru el.

Ați crede că aceste răspunsuri m-ar fi ajutat, așa-i? Dimpotrivă! Mi-au ridicat și mai multe întrebări, care m-au

făcut încă și mai curioasă în legătură cu el. De exemplu: se afla, oare, într-un adăpost pentru oamenii străzii cât dura iarna? Locuia într-o casă frumoasă de pe Riverdale? Chiar fusese un muzician faimos de jazz? Era bogat? Dacă era bogat, de ce cânta pentru bani?

Apropo, toată familia mea a obosit și s-a săturat de cât vorbeam eu despre asta.

Beatrix spunea:

— Charlotte, dacă mai pomenești încă o dată despre el, o să vomit pe tine.

Iar Aimee spunea:

— Charlotte, vrei s-o lași baltă?

Mama a sugerat că un mod bun de a-mi „canaliza” energia ar fi să încep o colectă de haine în cartier pentru oamenii străzii. Am pus anunțuri prin care le ceream vecinilor să doneze haine „puțin uzate” și să le lase în pungi de plastic într-o pubelă enormă pe care am instalat-o în fața blocului nostru. Pe urmă, după ce am adunat vreo zece saci uriași de gunoi plini cu haine, mama, tata și cu mine am mers până în centru, la Misiunea Bowery să donăm hainele. Trebuie să spun că m-am simțit foarte bine dând toate acele haine unor oameni care chiar aveau nevoie de ele! Când eram cu părinții înăuntrul Misiunii m-am uitat în jur dacă nu cumva era acolo acordeonistul, dar nu era. Știam, în orice caz, că el avea deja o haină bună: o canadiană de culoare portocalie cu puf de gâscă – una care o făcea pe mama să spere că zvonurile despre faptul că era bogat se puteau dovedi adevărate.

— Nu vezi mulți oameni ai străzii purtând canadiene cu puf de gâscă, a remarcat mama.

Când m-am dus din nou la școală după vacanța de iarnă, domnul Tushman, directorul gimnaziului, m-a felicitat pentru că inițiasem o colectă de haine. Nu știu de unde știa el, dar știa. Toată lumea ajunsese la concluzia că domnul Tushman avea o dronă secretă de supraveghere care ținea evidența tuturor lucrurilor care se petreceau în

Școala Beecher, altfel n-avea de unde ști toate lucrurile pe care părea să le știe.

— Minunat mod de a-ți petrece vacanța de iarnă, Charlotte, a zis el.

— Mulțumesc, domnule Tushman.

Îl iubeam pe domnul Tushman. Era întotdeauna foarte de treabă. Îmi plăcea la el că era genul de profesor care nu vorbește niciodată cu tine ca și cum ai fi un țânc. Folosește întotdeauna cuvinte importante pe care presupune că le înțelegi și nu se uită niciodată în altă parte când i te adresezi. Îmi mai plăcea și că purta bretele, papion și adidași roșu aprins.

— Crezi că mă poți ajuta să organizez o colecție de haine și aici, la Școala Beecher? a întrebat el. Ești expertă acum, pun preț pe părerea ta.

— Sigur! am răspuns.

Așa am ajuns particip la prima Colecție Anuală de Haine de la Școala Beecher.

În orice caz, între colecta de haine și cealaltă dramă care se petrecea în școală când m-am întors din vacanța de iarnă (mai multe despre asta în curând!), n-am mai avut ocazia să rezolv misterul celor întâmplate cu acordeonistul orb care cânta pe Strada Mare. Ellie nu părea cătuși de puțin interesată să mă ajute să rezolv acest mister, deși era genul de lucru care ar fi captivat-o în urmă cu doar câteva luni. Nici Maya, nici Lina nu păreau să-și amintească vreun pic de el. De fapt, nimănui nu părea să-i pese deloc ce i se întâmplase, prin urmare în cele din urmă am renunțat la subiect.

Mă mai gândeam uneori la acordeonist. Din când în când îmi revenea în minte câte o melodie pe care o cânta el la acordeon. Și atunci o fredonam întreaga zi.

Cum a început războiul băieților

Singurul lucru despre care *vorbea* toată lumea când ne-am întors din vacanța de iarnă era „războiul”, numit și „războiul băieților”. Toată treaba asta a început chiar înainte de vacanța de iarnă. Cu câteva zile înainte de vacanță, Jack Will fusese suspendat de la ore pentru că-i trăsesese un pumn în gură lui Julian Albans. *Asta dramă!* Toată lumea bârfea pe marginea subiectului, dar nimeni nu știa exact de ce se purtase Jack așa. Cei mai mulți credeau că avea legătură cu Auggie Pullman. Ca să explic un pic, Auggie Pullman e băiatul de la școala noastră care s-a născut cu probleme grave la față. Iar când spun grave, înseamnă *chiar* grave. Adică grave *de tot*. Niciuna dintre trăsăturile lui nu-i acolo unde ar trebui să fie. Și e șocant când îl vezi prima oară dat fiind că pare să poarte o mască sau așa ceva. Când a început să vină la Școala Beecher, absolut toată lumea l-a remarcat. Era imposibil să nu-l remarci.

Câțiva – ca Jack, Summer și cu *mine* – ne-am purtat frumos cu el de la început. Eu, de exemplu, când treceam pe lângă el pe hol, spuneam întotdeauna: „Salut, Auggie, ce mai faci?” și alte asemenea. Sigur, asta se întâmpla în parte fiindcă mă rugase domnul Tushman să mă împrietenesc cu Auggie încă dinainte să înceapă școala, dar m-aș fi purtat frumos cu el și dacă nu mă ruga.

Majoritatea celorlalți elevi, însă – ca Julian și cei din grupul lui – nu se purtau *deloc* frumos cu Auggie, mai ales la început. Nu cred că încercau neapărat să fie răutăcioși. Cred că îi tulbura un pic fața lui, atât. Spuneau prostii pe la spatele lui. Îl numeau *Monstru*. Jucau un joc numit

Cioma, la care, apropo, eu *n-am* participat niciodată! (Dacă nu-l atingeam pe Auggie Pullman e numai din cauză că nu aveam niciodată motiv s-o fac – atâta tot!) Nu voia nimeni vreodată să stea cu el sau să fie partener cu el la vreun proiect al clasei. Cel puțin la începutul anului. După vreo două luni, însă, lumea a început să se obișnuiască. Nu că ar fi devenit toți drăguți sau mai știu eu ce, dar măcar s-au oprit din răutăți. Toată lumea *în afară de Julian*, care continua să facă mare caz din asta! Ca și cum nu putea trece peste faptul că Auggie arăta cum arăta! De parcă săracul băiat s-ar fi putut abține să arate așa, corect?

În orice caz, toți credeau că Julian îi spusese lui Jack ceva oribil despre Auggie. Iar Jack – fiind un prieten bun – l-a pocnit pe Julian. *Bum!*

Și pe urmă, Jack a fost suspendat. *Bum!*

Și de aici *drama!*

Dar asta nu-i tot!

Deoarece pe urmă s-a întâmplat așa: în timpul vacanței de iarnă, Julian a dat o petrecere uriașă și practic i-a întors pe toți cei dintr-a cincea împotriva lui Jack. A răspândit zvonul că psihologul școlii îi spusese mamei lui că Jack era instabil emoțional. Și că presiunea de a fi prieten cu Auggie îl făcuse să cedeze și să se transforme într-un nebun furios. Ce demență! Evident, nimic nu era adevărat și majoritatea copiilor știa, dar asta nu l-a oprit pe Julian să împrăști minciuna.

Iar acum băieții sunt toți în război. Și așa a început. Și e o *prostie* fără margini!